

Dışarda Şair Evde Canavar

– AliKemal · 20 Ağustos 2015

Kaya, kendisinden genç duran bir arkadaşıyla, bir oda büyüklüğündeki meyhanenin penceresi önündeki masada rakı içmekteydi. Boşalmak üzere olan içki şişesinin ve mezelerin son belirtilerinin üzerine kadar çökmüş yoğun sigara dumanı sisinin içinden arabesk türü ağıdalı bir müzik inlemekteydi. Kaya da, arkadaş da aşırı sarhoşlardı. Sohbetleri koyulaşmıştı, ama ikisi de ayrı telden çalmaktaydı. Ne dedikleri anlaşılmamaktaydı.

Kaya'nın konuşma üslubunda şiirimsi vurgular vardı. "Nevzatçıgım... Ben... En çok rakı içmeyi severim... En iyi hangi mezeyle içildiğini bilmesem de, kendim için sadece tatmak istediğim şeyleri seçerim... Şarkı kültürü sıfır olsa da sesimin, ben... Bir de şarkı söylemeyi severim... Bir iki arkadaşla birlikte, kafalarımız iyi ise..."

"Söyle! Çirkinde olsa sesin, söyle..." Nevzat'ın dili varlığıyla yokluğu bir, işlevini yapamaz halde peltek petek konuşabiliyordu, o haliyle söyle kelimesini şarkılaştırarak tekrar etti. "söööyyyleee..." Şarkılı söyleme Kaya da iştirak etti. İkisi birden, "söööyyyleeeee...hiç mi beenisevmeeedin..." diye bir şarkı tutturdular.

Kaya, "Ben aşıkım... Aşk şişedeki gibi durmuyor, çarpıyor bir iki yudumda..." dediğinde Nevzat'tan gene şarkılı bir söylem geldi. "Âşıkısın... Âşıkısın...sen âşıkısın arkadaş..."

Kaya bu defa şarkıya eşlik etmek yerine konuşmasını sürdürdü. "Ben, böyle olunca derin ve uzak görüşlü oluyorum."

"Bilirim....Şair gibi adamsındır."

"Kristal dünyalara vuruluyorum, sabun köpüğü gibi incecik, içi dışı bir..."

"Şeffaf, şeffaf...şeffafabicim...şeffaf..."

"Yoruma gerek yok, iyi biriyim, yürekli ve atılganım."

"Öyleee..."

"Bir tutmayın beni onlarla, şu eşcinsel züppelere hiç benzemem..."

"Çı-ıh... Ben kefilimim sen in...sen inbe değilsin..."

"Siz de tanıyabilirsiniz beni, gariban duruşumdan."

"Nerden taniyiimmm, kardişimmm...Sen hayaletsin... hayalet...yoksun... fiiiışşt... Görünmüyorsun...Hayal peşindesin...anlıyor musun? Hık!..."

"Ben kendim ödüyorum hayallerimin bedelini..."

"Bok gibi para...öde öde bitiremezsin... Hık!... Altı yüz elli yedinin....üçünün birinden...hık!..."

"Para biriktirmiyorum hortumlanan bankalarda... Ülkeyi peşkeş çekenlere oy vermiyorum..."

Nevzat, "Çünkü sen..." dedikten sonra, merak ederek sordu. "Sahi sen necisin abi? Sağcı mısın?..."

Kaya onu duymadı bile, konsantrasyonunu bozmadan şiirini devam ettirdi. "Ben kapitalistler gibi değil, bir eşek gibi çalışıyorum. Ben hayvanlar gibi değil, bir insan gibi yaşıyorum."

Nevzat ısrarlı, "Solcu musun?" diye sordu.

"Ben ne olduğumun farkındayım ya, benden el âleme ne!"

Nevzat, bu defa kızdı. “Evet... biliyorum... sen komünüstsün...”

Birilerine seslenerek, Kaya’yı ihbar etmeye başladı. “Eyyymilleeet. Bu adam komünüst...”

Kimin ne olduğu, hiç kimsenin umurunda değildi. Bu ülkede dört yıldaki değişiklik buydu işte; birileri birilerinin komünist olduğunu duyuyordu ve s.kine bile takmıyordu bunu. Aynı durumda dört yıl önce cinayetler işleniyordu oysa...

Kaya, şiirini söylemekte ısrar ederek, “Gönlü bol olmaktır huyum, işte ben buyum...” diye devam ederken;

Nevzat, “başın belada ağabeyciimmm...seni infaz edecekler...kim vurduya götürecek faşistler seni...” diye söylendi.

“Başıma ne geliyorsa yasalara uygundur, vukuatın menbağı bu huyumdur; ektiğim bu ise biçtiğim de budur...”

Hiç kimseye diletemediği şiiri bitirebilmişti.

*

Kaya ve Nevzat, adeta yıkılırcasına yalpalamalarla meyhane kapısına ilerlediler. Kapı açıktı. Nevzat elini uzattı, kapı kasasının boşluğunda açılacak bir kapı kolu aramaya başladı, eli sürekli açık kapının boşluğuna uzanıp uzanıp geri geliyordu. Eline bir türlü tutup çekeceği bir kapı kolu gelmedi. Sonra bu debelenmeden vaz geçerek ayrıldı kapının önünden. Onun peşinden hareketlenen Kaya koluna girerek dışarı çıkarttı arkadaşını.

*

Meyhanenin önünde iki arkadaş birbirleriyle komik temaslar kurarak birkaç adım attıktan sonra Kaya, hatırlamış gibi durdu. “Sen beni, nereye götürüyorsun abiciğim?”

Nevzat itiraz ederek, “Ben seni götürmüyorum...” dedi. “Ben kendimi götürüyorum... Nereye götürüyorum... Evime götürüyorum... Hık!”

Kaya, ters istikameti göstererek, “Ama benim evim, bu tarafta... Değil mi?... Evet... Ben bu tarafa gideceğim...” dedi.

Nevzat, gittikleri istikameti gösterdi; “Ben bu tarafa...”

“O zaman ben bu tarafa gideyim, sen de bu tarafa...”

Nevzat, “Gel öpüşelim abicim...” dedikten sonra, Kaya’nın elini tutup, öpmekten çok yalamaya benzeyen hareketlerle onu yanaklarından öptü. “İyi... Rüyalar... Rüyada beni gör, tamam mı?”

Kaya’da, “Sen de beni...” dedi.

Ayakta zor durarak, yalpalaya yalpalaya, ayrı istikametlerde uzaklaşıp yittiler.

*

Canan, söylenerek açtı kapıyı. Her gece ona kapıyı açarken tekrarladığı cümleyi bir kez daha kurdu.

“Allah’ın belası’ Gene mi?”

Kaya da, her gece yaptığı gibi, karısını taklit ederek, “O,o-o!” dedi. “Ecinni... Ecinninin... bal ... damlıyor... gene...”

Antredeki oda kapılarından birinden çıkarak gelen genç Cevat, suratı uyku mahmurluğu ile asık, “Gece gece bu gürültü de ne yavv... Bişi mi oldu anne?” diye söylendi.

Oğlunun bu tavrı karşısında ani bir öfke seline kapılan Kaya, onun üstüne yürüyerek bir tokat attı

çocuğa. “Ne diyon sen lan! Hesap mı verecez sana? Siktirol yatana git, yat sen!”

Cevat, yediği şamarın şiddetinden yanağını tutarak, çocukça duygularla itiraz etti. “Bişi mi dedik yavv... Gürültüden uyanınca...”

Sözünü tamamlayamadı, çünkü Kaya'nın salladığı ikinci şamar da öteki suratında patlamış ve o darbeye yere kapaklanmıştı.

Kaya'nın öfkesi dizginsizdi. “Bi de külhanbeylik mi yapıyorsun bana, ha!”

Yeni bir hamleyle oğlunun üstüne yürüyüp gene darp edecekken Canan aralarına dalıp kocasını zapt etti. “Ne yapıyorsun Kaya! Delirdin mi? Bir şey yapma oğluma!”

Kaya, sinirden bağırıyor da anırıyor gibiydi. “Odasına gitsin! Her şeyde karşıma dikilmesini istemiyorum onun...”

Canan, “Ne dedi çocuk sana, sarhoş herif sen de...” diye söylenerek oğlunun koluna girerek kaldırdı, onu odasına doğru iteklemeye başladı. “Odana git Cevat!”

Oğlunun direnmesini önleyerek zorla odasına soktu. “Gir şuraya!”

Cevat, odasına girerken sonsuz bir nefretle baktı babasına, “bir gün gelecek, bu adamı geberteceğim!” diye mırıldanarak, kapısını çok sert çarparak kapattı.